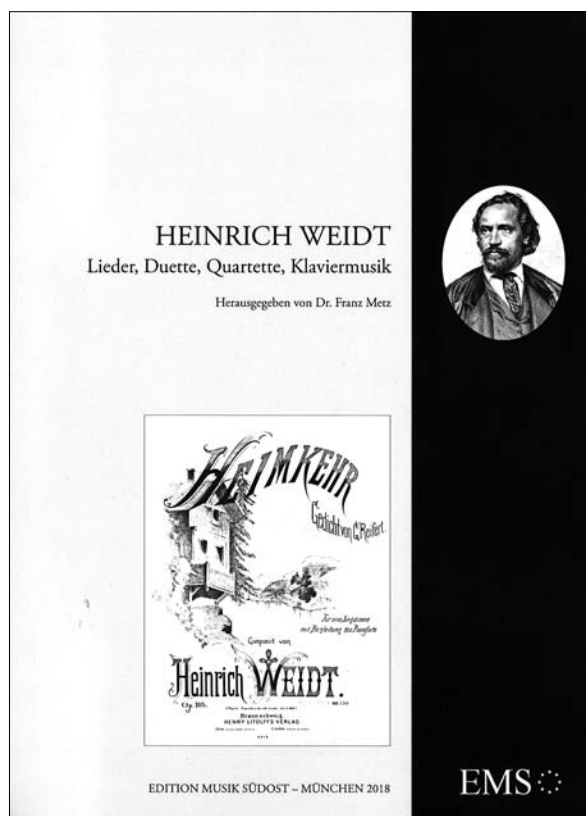

Weidtova notna izdaja samospevov, duetov, kvartetov in klavirske glasbe

(Ur.) Franz Metz: *Heinrich Weidt. Lieder, Duette, Quartette, Klaviermusik* (Pesmi-Samospevi, dueti, kvarteti in klavirska glasba); München: Edition Musik Südost, 2018. 239 strani.

Nemški skladatelj in dirigent Heinrich Weidt (1824-1901) je kot gledališki igralec, pevec, kapelnik, zborovodja, skladatelj in pedagog v svojem 77-letnem življenju in delu zamenjal kar 24 delovnih mest in s tem krajev svojega bivanja in delovanja: rojen je bil v nemškem Coburgu, umrl pa v avstrijskem Gradcu; vmes pa še: Mannheim, Wertheimn, Hamburg, Stuttgart, Frankfurt, Saarbrücken, Berlin, Heidelberg, Düsseldorf, Kassel, Olmütz (vse v Nemčiji), Amsterdam in Rotterdam (Nizozemska), Zürich, Basel in Bern (Švica), Budimpešta (Madžarska), Olmütz in Troppau (Češka), Temišvar (Romunija), Cilli/Celje (Slovenija; 1887-1890), Kubin (Slovaška), Weisskirchen in Gradec (Avstrija) in Vršac (Srbija); večina teh mest seveda izhaja iz nekdanje Avstroogrske monarhije. Zapišemo lahko, da je bilo umetnikovo življenje in delo precej razburkano, bogato in tudi plodovito. Po njegovi Bio- Bibliografiji (F. Metz, *Edition Musik Südost*, München, 2015) je izšel še izbor njegove, torej Weidtove (transkribirane in notografirane) vokalno inštrumentalne literature: samospevi, dueti, kvarteti in klavirske glasbe; vse seveda pod nadebudnim očesom in ušesom izdajatelja in urednika dr. Franza Metza (Nemčija).

V zbirki je objavljenih 33 *samospevov* (za en moški/ženski glas s klavirsko spremljavo), 7 *duetov* (za dva /pevska/ glasova in klavir: po dva ženska ali/ in moška glasova in ...), 7 vokalnih kvartetov ali kar *zborov* (za štiri glasove: sopran, alt, tenor in bas a cappella, torej brez spremljave in en moški zbor a cappella) ter 6 solističnih klavirskih skladb, skupaj torej 53 del. Med njimi najdemo tudi take, ki segajo do 8 tiskanih strani (*samospevi* na kitična

besedila) pa tudi taka enostranska miniaturna kot je to npr. enostranski *moški zbor* a cappella. Vsa vokalna in vokalno inštrumentalna dela pa tudi naslovi klavirskih del so napisani na izključno nemška besedila: libreta in poezijo. Celoten izbor izdanih not za omenjene zasedbe je razporejen kronološko, kar pomeni, da si v vsakem od navedenih poglavij sledijo opusi od začetka in naprej: *samospevi*: 3-150, *dueti*: 7-88, *kvarteti-zbori*: op. 72 in klavirska glasba: 23-144. To je pravzaprav neke vrste antologija Weidtovega opusa, prebranega tudi zato, da se njegova dela začne polagati v roke, usta in prste ter noge dandanašnjim poustvarjalcem, izvajalcem. Zdaj je to mogoče, saj je zbirka izdana v skladu z vsemi standardi in normativi sodobne notografije. Zbirko uvede urednikov uvodnik, ki na kratko predstavi tako avtorja H. Weidta (s sliko) in ga v biografiji predstavi kot kapelnika in skladatelja. Poleg že znanih in nenehnih Weidtovih selitev po Evropi, so tu izpostavljena hranišča oz. arhivi, kjer se dandanes nahaja največ Weidtove zapuščine: poleg romunskega Temišvara, kjer je očitno ostalo največ za njim, se najde dandanes to še v Detmoldu, Münchnu, na Dunaju, Budimpešti, Zadru, Celju in Ljubljani.

DIE BERGKRAXLER VON CILLI
Marsch in Erinnerung an die Regional-Ausstellung in Cilli 1888
Herrn C. Adolf Lutz gewidmet
componirt von Heinrich Weidt, op. 144

EMS0 5001 233

Naslovnica zbirke in prva str. (od dveh) klavirske skladbe *Die Bergkraxler von Cilli/Plezalec iz Celja*, op. 144 H. Weidta.

Ja tudi pri nas, saj je npr. med šestimi Weidtovimi objavljenimi klavirskimi deli tudi klavirska koračnica *Die Bergkraxler von Cilli/Plezalec iz Celja*, op. 144 iz leta 1888, posvečena gospodu C. Adolfu Lutzu. Na vsega le dveh str. (233-234) je to zagotovo bolj klavirska miniatura kakor kakšno večje in obsežnejše tovrstno delo. Melodija je bolj univerzalna kot pa, da bi imela kakšne ljudske, nacionalne ali morda celo krajevno obarvane značilnosti. Saj vemo, da je bil Weidt Nemec, v Celju je deloval v

nemškem krogu tako, da bi bila katerakoli špekulacija v to smer nesmiselna. Pa tudi klavirska glasba v ritmu *koračnice* (2/4-taktovski način) je v tem primeru kar najbolj univerzalna. Harmonije so prozorne, tonalno pa je skladba v vsega 86 taktih v osnovnem D-duru. Kljub temu gre za eno od efektnih skladateljevih del je v njem vsebinsko in onomatopoetsko prisotna muzika, ki kot neke vrste programska glasba veje že iz samega naslova skladbe. Sicer pa tudi ta skladba kot celoten objavljeni Weidtov opus dodobra kaže stanje tiste in takratne (uporabne, salonske) glasbe. Ta s konca 19. stol. res nima kakšne večje umetniške vrednosti kot pa to, da je obstajala, da je bila poleg visoko leteče evropske in svetovne glasbe prisotna kot neke vrste sopotnica velikim imenom in njihovim delom. Kajti tudi v Weidtovem primeru ne moremo prezreti njegove skladateljske drugorazrednosti, tiste v kateri so (tudi v Celju) briljirali verzirani amaterji, ljubitelji, ne previsoko šolani, kaj šele profesionalci tistega (evropskega) časa in prostora.

Kljub temu pa lahko zaključimo, da je omenjena zbirka še kako hvalevredna, saj je obenem tudi dokaz, da je bilo tudi Celje v tistem glasbenem času vendarle vpeto v evropski glasbeni krog. Obenem pa daje ta zbirka možnosti in programske razširjenosti delovanja današnjih (celjskim) pevkam in pevcem in pianistom, da omenjene notne zapise ožive in izvedejo (morda še katerega od zdaj izvernih nemških naslovov in besedil prevedejo) ter izvedejo.

Franc Križnar